

egynek tartani...

Különben sohse volt munkásával szigorú vagy uraskodó. Velük egy sorba dolgozott, tőlük lehetetlent nem kívánt, nekik minden lehető megadott és valami olyan sértő vagy csunya szó soha velük szemben — de általában soha senkivel szemben — ki nem jött a száján. Most se gorombáskodik, de mert gazdai tekintélyét megsértve érzi, gazda-jogát érvényesíti. Kifogásol, morog, utasításokat ad, ki-kikapja a szerszámot a munkás kezéből... A golyvás Ferenc pedig olyanféle ember, aki felelni nem nagyon szokott, hirtelen jön ki a sodrából. Egyszer csak veszi a fűrész, a baltát, a repesztő-éket, lerakja őket egy csomóba az elégedetlenkedő gazda lábaihoz:

— Akkor hát próbálja az ur jobban. **En többet nem próbálok. És nincs harag.** — Ezzel megy a kapu felé. A kapun kilépve folytatja: — Nincs harag. Csak a jóbarátság hiányzik! Azt... megverte az a márvás öregisten...

Árpád ur nem bánja, talán ezt is akarta. Nem is hallja, mit mond az az ember. A szerszámot szó nélkül felszedi a földről, a tönkhöz lép és maga fog hozzá.

— Legjobb is így — **mondja aztán nyugodtan, kielégülten.**

AZ ÉJ, VÉN SZÉNHORDÓ...

Irtá: KORVIN SÁNDOR

*Az éj, vén szénhordó ledönti zsákjait
s a városra hever, hol rongyát éhes szél
cibálja eb gyanánt s rohan tovább, vonit.
Titkát az éj tudja s az nem beszél.*

*Oly messziségből jött! — Holdvágó tengerek
fürdették lépteit s, hol partok füstje int,
meghajszolt rakodók s hajósok rengeteg
fájó dalát szívébe zárta mind...*

*Hallhatod, néha mélyről félszuszog kemény
kőváncosán. A város érzi ezt belül.
Szorong. — Jól tudja ő, mit hord nehéz szívé
a gyötrött éj s miért nem szenderül.*

*Csillagtüzek alatt meglátod őt, amint
az uccák fodrai közé hü könnyet ejt.
A népek sóhaja szítja e rejtett kint,
mély értük, értük! ég*